



Landhuis
ORANŽOVÝ DŮM

Leták Nieuwsbrief

Kerst
december 2007

Dobrý den!

In de zomer van 2004 kochten wij, Maarten en Irene van Klaveren, met ons Tsjechische bedrijf Klaverik s.r.o. ons huis in Chvaleč. Een groot huis waarmee we de mogelijkheid hebben om in Tsjechië een nieuw bestaan op te bouwen.

De verbouwing van het huis door onze Tsjechische aannemer Paulik startte in de zomer van 2005 en is eind 2006 afgerond.

Voor het verhuren van de appartementen is sinds 1 maart 2006 onze website www.klaverik.com in de lucht.

In de Oranžový dům Leták schrijven we over onze ervaringen in Tsjechië.

Omdat we niet lang geleden kennis hebben gemaakt met twee speciale mensen vonden we het gerechtvaardigd om een speciale Kerst Leták uit te brengen. Het

korte verhaal in deze editie is volledig gebaseerd op deze ontmoeting.

Maarten en Irene

Reacties, tips of opmerkingen kun je sturen naar letak@klaverik.com

Een bijzondere ontmoeting

Tekst: I. van Klaveren Foto's: R. Stierand



Rainer Stierand

Al wat onrustig stop ik voor de slagbomen. Vroeger kon het uren duren om deze grens te passeren. Ik heb wel eens het gevoel gehad niet echt welkom te zijn in dit land. Het land waar 66 jaar geleden mijn wieg stond, maar wat toen nog bij Duitsland hoorde, Sudeten-Duitsland.

Tegenwoordig hebben de beambten aan de grens maar weinig interesse om onze papieren te zien. Ach, wel logisch ook. Nog maar een paar maanden en dan zijn ook hier de grenzen open. Een paar jaar geleden sloten ze zich bij de EU aan en straks doet Tsjechië zijn intrede tot de Schengenlanden. Een positieve ontwikkeling voor dit land waar al zo lang de ontwikkeling stil heeft gestaan.

We zijn vroeg vertrokken vanmorgen. De ervaring heeft geleerd dat op zo'n nationale feestdag het al snel druk is op de weg. Ze-

ker nu het najaarszonnetje zo mooi schijnt. We konden lekker doorrijden. Het is nog geen half tien.

'Ik ben iedere keer toch weer gespannen om het terug te zien'.

"Schat, we kunnen weer. Was je in gedachten al weer thuis?" Armgart, mijn vrouw, haalt me weer terug in de auto bij de grens. "Ja, je weet hoeveel het me doet om hier weer te zijn", laat ik haar weten. "Ik ben iedere keer toch weer gespannen om het terug te zien". De slagboom staat open. Ik druk op het knopje om het raam weer te sluiten en geef gas voor de

laatste 18 kilometer.

We hebben afgesproken met onze goede vriendin Maria. Samen gaan we naar de begraafplaats. Het familiegraf moet nodig weer onderhouden worden. Meer dan vijf jaar is het nu geleden dat we er voor het laatst waren. De heder zal flink gewoekerd hebben. Gelukkig heb ik de snoeischaar gisteravond achterin de auto gelegd. Kan ik straks meteen even aan de slag.

Ik parkeer de auto voor het grote ijzeren hek van de begraafplaats. De zon staat nu wat hoger en laat de schaduw spelen op de trap treden naar de kerk. Maria staat ons al op te wachten. Ze ziet er goed uit en straalt. Ze straalt iedere keer als we haar zien. Een sterke vrouw. Een vrouw die ondanks alle ellende en tegenslagen, de lust voor het leven heeft behouden.

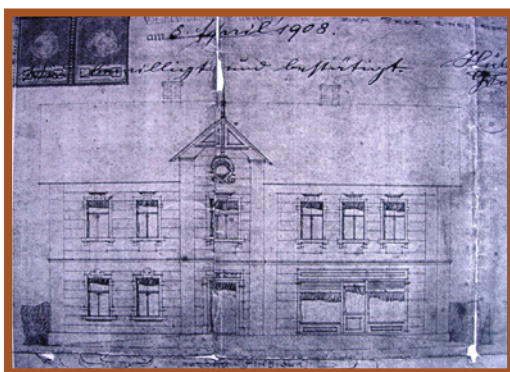
Soms vraag ik me wel eens af hoe het mijzelf vergaan zou zijn als wij, net als haar familie,

hier in Qualisch hadden kunnen blijven na de oorlog. Zou ik dan ook na al die jaren nog zo kunnen stralen als zij. Had ik dan ook in die vreselijke kolnmijnen gewerkt? Net als Jiří, haar man. Het is al weer acht jaar geleden dat hij overleed.

We stappen uit en Maria komt ons al tegemoet gelopen. Ze omhelsd ons en zegt blij te zijn ons weer te zien. Samen lopen we de trap op naar de begraafplaats. De snoeischaar heb ik maar vast uit de auto gehaald.

Iedere keer als we hier in Qualisch het fami-

liegraf bezoeken, gaan als vanzelf mijn gedachten naar het grote huis aan de hoofdweg. Het huis dat mijn grootvader ontwierp en liet bouwen; een statig huis, het huis van Joseph Stierand, 'Pepe' zoals ze vroeger zeiden. Met zijn grote tuin waar je in kon verdwalen en de spannende kelder waar je eigenlijk niet mocht komen. In die kelder stookte grootvader zijn jenever in van die hele grote ketels. Het huis waar ik geboren ben, maar waar ik maar zo kort mocht wonen. Moeder vertelt



er nog vaak over, zeker nu ze ouder wordt en al bijna tegen de honderd loopt.

Bij onze verhuizing vorig jaar kwam ik nog de oude foto's tegen. Fijn dat die er nog zijn. Zelfs de bouwtekening was nog in redelijk goede staat.

De laatste keer dat we hier waren, stond het er vervallen bij. Je zag duidelijk dat het al een tijd niet meer bewoond was. De winkel was leeg en de voordeur zat met een ketting vast. Via de achterdeur zijn Armgart en ik toen naar binnen gekropen, benieuwd naar wat er nog zou zijn. Het was een grote teleurstelling om het huis zo terug te moeten zien. De kabels waren uit de muren getrokken, ramen waren gebroken en er ontbraken veel delen van de eens zo prachtige, smeedijzeren trapleuning. Het deed me pijn om het huis zo te zien. Op de één of andere manier voelde ik me na al die jaren nog steeds verantwoordelijk voor het huis dat mijn grootvader ooit had gebouwd en waar we aan het eind van de oorlog op zo'n pijnlijke manier uit waren gezet.

Het stond toen te koop. Ik had het moeten kopen. Maar de eigenaar vroeg er zo ontzettend veel geld voor. En dan te bedenken hoeveel tijd en geld het zou kosten om het weer op te knappen. Ondanks mijn royale salaris van de universiteit en de inkomsten uit de apotheek van Armgart leek het echt onmogelijk. Soms vraag ik me nog wel eens af of we er genoeg moeite voor hebben gedaan, toen. Het huis verdiende het niet om er zo verwaarloosd bij te staan.

"Nu we hier klaar zijn, wil ik ook nog bij het huis kijken". Armgart verbaasd me met deze opmerking. "Denk je dat het veranderd zal zijn?", vraag ik haar. "We moeten er even heen", zegt ze stellig. Soms kan ze ergens een sterk voorgevoel van hebben. Samen met Maria stappen we in. Ik start de auto en rijd terug naar de hoofdweg. Als we net het oude schoolgebouw voorbij rijden, zie ik het al staan. We zijn alledrie sprakeeloos. "Hoe is het mogelijk...", stamel ik. "Hoe is het mogelijk!". Ik zie Armgart met open mond staren. "Ik kan mijn ogen

kiezen en zo geweldig mooi op te knappen. Nog volledig verbaasd, parkeer ik de auto en stap uit. Armgart loopt al naar de deurbel. "Ik hoop dat ze thuis zijn", zegt ze gespannen. Ik kijk alleen maar naar het statige huis dat ik zie. De kleuren zijn fris en van deze tijd. Oranje, wit en grijs. Ze geven het huis een bepaalde klasse. Maar het mij wel bekende silhouet is gelukkig behouden. Sterker nog, ik zie dat ze de voordeur weer terug in het midden geplaatst hebben. Precies zoals grootvader het destijds ontwierp. Prachtig. "Prachtig! Prachtig!", roep ik uit. "Ze zijn er niet", laat Armgart teleurgesteld weten. "Jammer, maar er hangt hier wel een telefoonnummer, het is een pension. Oranžový dům heet het. Betekent dat iets met oranje?", vraagt ze. "Ik zal het nummer opschrijven. Er staat ook een website bij. Misschien kunnen we een mailtje sturen".

Ik haal mijn fotocamera van de achterbank. Dit moet ik vastleggen. Wat zal moeder hiervan zeggen? Ik loop het pad langs het parkeerterrein af en zoek een mooie plek. Met moeite kan ik mijn camera stil houden. Als ik net wil afdrukken, zie ik een Tsjechische auto het parkeerterrein oprijden.

Irene van Klaveren

"Wat een prachtige dag is het toch, hè".
"Bijna niet te geloven dat hier vorige week

Zoals grootvader het destijds ontwierp. Prachtig. 'Prachtig! Prachtig!', roep ik uit.

niet geloven", zegt ze met een brok in haar keel. "Het is zo prachtig! Wie..?, Hoe..?, Wat..?" Er komen ineens zoveel vragen bij me op. Ik wil het zien. Ik wil het weten. Wie heeft het lef gehad om juist dit huis uit alle bouwvallen in de omtrek te

nog sneeuw lag". We zitten in de auto en rijden net Trutnov uit. Deze weg door de bossen verveelt nooit. We wonen hier nu al weer meer dan een jaar, maar nog altijd word ik een beetje stil als we hier rijden. De prachtige natuur, het verkleuren van de bomen. Speciaal in deze tijd van het jaar is het hier zo mooi. Ik geniet en ben nog steeds blij

Bezoek onze stand op de



Amsterdam RAI 2-3 februari 2008

DE FIETS EN WANDELBEURS VOOR VAKANTIE EN RECREATIE

**U vindt ons in de
Hollandhal op
standnummer
11.D.082**

dat we drie jaar geleden gekozen hebben om juist hier een huis te kopen. Het huis dat er van buiten zo slecht uitzag. Maar het had een ziel. En het was duidelijk dat dit huis voor ons bestemd was. Door dit huis konden we een nieuwe draai aan ons leven geven. Geen gehaast en gestres meer, geen bazen meer om voor te werken. Iets van onszelf. Iets om op te bouwen.

“Zullen we vanmiddag een rondje gaan fietsen”, stelt Maarten voor. “Het werk in de tuin is nu toch al bijna gedaan en misschien is dit wel de laatste mooie dag van de herfst. Kunnen we er nog even lekker van genieten”. Mijn eigen weerman. En vaak heeft ie het nog bij het rechte eind ook. “Ja, heerlijk. Even de wind door mijn haren voelen. Geweldig, doen we”, laat ik hem enthousiast weten. Niets mooier dan je eigen tijd in te kunnen delen.

De afgelopen maanden waren prachtig om mee te maken. Ook wel druk, maar dan op een prettige manier. De gasten genoten. Het was leuk om zoveel mensen te leren kennen. Maar nu de gasten weer weg zijn, is het toch wel stil. ‘Ach ja’, denk ik bij mezelf. Nu is er weer tijd voor andere dingen. De voorbereidingen voor de beurs en de kelder die opgeruimd moet worden. En nog altijd heb ik die stille wens om wat meer te weten te komen over de geschiedenis van ons dorp. In de boekenzaak van Trutnov zagen we laatst een boekje met oude foto’s van het dorp. Vroeger heette het Qualisch. Aan de foto’s te zien was het er toen een stuk drukker dan tegenwoordig. De achterbuurman zei laatst nog dat hij een hele kroniek over het dorp thuis heeft liggen. Ik moet binnenkort toch eens bij hem

langs gaan. Misschien weet hij ook wel iets meer over de geschiedenis van ons huis.

We rijden Chvaleč binnen en passeren het postkantoor en het supermarktje. Als we de school voorbij rijden, zie ik een Duitse auto voor ons huis geparkeerd staan. Er staat een vrouw bij de auto en op het pad langs het parkeerterrein staat een man met een camera in zijn hand.

“Wat doet die man nu?”, zeg ik. “Staat die hier een foto te maken van ons huis?” Ik kijk Maarten vragend aan als hij ons parkeerterrein oprijdt. “Nog een bewonderaar?”, grap ik. “Misschien wel een geïnteresseerde koper?”, zegt Maarten met een brede grijns. “Laat me hier maar even uitstappen”, zeg ik. “Misschien willen ze hier wel een paar dagen overnachten. Ik vraag het wel even”.

Als ik uitgestapt ben, komt een kleine, tengerere vrouw me tegemoet lopen. Ze kijkt me een beetje beduusd, maar ook met veel hoop aan. “Bent u de eigenaar van dit pension?”, vraagt ze me. Ik hoor een lichte trilling in haar stem. Er is duidelijk iets dat haar van de wijs gebracht heeft. Ik schudt haar hand en stel me voor. “Ja, ik ben inderdaad de eigenaar, samen met mijn man”, laat ik haar weten en wijs naar Maarten die net uit de auto stapt. De vrouw slaat de handen voor haar mond. Op dat moment komt ook de man met de camera aangelopen. De vrouw draait zich naar hem om en zegt iets in, voor mij onverstaaanbaar, Duits. De man kijkt mij met veel ongeloof aan en versnelt zijn pas. Als hij mijn hand schudt, zegt hij op zachte toon: “Wat ben ik blij u te ontmoeten. Mijn naam is Rainer Stierand”. Hij slikt even en vervolgt: “Ik ben in 1941 in dit huis geboren, daar rechtsboven. Het huis dat mijn grootvader gebouwd heeft en dat u nu zo prachtig verbouwd heeft”. Hij laat mijn hand los en richt zich tot de vrouw: “Wat zou grootvader trots geweest zijn als hij dit nu zo zou kunnen zien. Het huis is gered”.

Dit verhaal is gebaseerd op onze ontmoeting met de familie Stierand, bijna twee maanden geleden. Armgart en Rainer vonden het fantastisch om het huis waar Rainer geboren is nu volledig verbouwd terug te zien. Ze zijn binnen geweest en waren er in eerste instantie helemaal stil van. Daarna kwamen de verhalen. We zijn heel erg blij hen ontmoet te hebben. Via de mail hebben we inmiddels al veel informatie over het huis en zijn geschiedenis te horen gekregen.

Wij wensen alle lezers van onze Leták hele fijne feestdagen en een goed en gezond 2008!

